

ИЗЛИЗА ОТ 1900 ГОДИНА

ЦЪРКОВЕН ВЕСТНИК

ОФИЦИАЛНО ИЗДАНИЕ НА БЪЛГАРСКАТА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА – БЪЛГАРСКА ПАТРИАРШИЯ

ГОДИНА XLIV, БРОЙ 18

СОФИЯ, 1-15 ОКТОМВРИ 2013 г.

ЦЕНА 0,70 ЛВ.

e-mail: sinizdat@gmail.com, bg.synpress@gmail.com

Официален сайт на Св. Синод на БПЦ – www.bg-patriarshia.bg

НАУЧЕН ФОРУМ

Дискусия за новите религиозни движения и гибелни култове

Стр. 1, 3, 8

ИНТЕРВЮ

Разговор с прот. Николай Георгиев за затворническото служение

Стр. 1, 4

ХРИСТИЯНСКА ПРАВСТВЕНОСТ

За смиренieto

Стр. 1, 7

ЦЪРКВА И ОБЩЕСТВО

Болезните на нашето време

Стр. 7

Шеста международна среща на православните центрове за проучване на нови религиозни движения и гибелни култове

Българската православна църква бе домакин на Шестата международна среща на православните центрове за проучване на сектите – гибелни култове. Конференцията се проведе в Хаджидимовския манастир „Св. Вмчк Георги“, Неврокопска епархия, под грижите на Негово Високопреосвещенство Неврокопския митрополит Натанаил. Темата: „Практическо противодействие на тоталитарните секти и гибелните култове – пастирски, социални и правни аспекти“, е актуална за цялото общество и решенията на участниците са важни за всички, това потвърдиха представителите на Поместните православни църкви.

Конференцията бе открита на 19 септември вечерта със съдействието на Община Гоце Делчев в Културния дом на града с кратък молебен. Той бе извършен от представителя на Цариградската патриаршия – Критския архиепископ и митрополит на Ираклио Иринеи, и Неврокопския митрополит Натанаил. След встъпителните думи на домакина, приветствия отпратиха архиепископ Иринеи, Карпасийският епископ Христофор, председателят на парламентарната комисия по вероизповеданията Пламен Славов, който прочете приветствие от председателя на Народното събрание Михаил Миков.

Специален поздрав към гостите отпратиха от Община Гоце Делчев, а митрополитският хор „Иеромонах Неофит Рилски“, с ръководител протопсалт г-н Иоанис Папахронис, и градският състав за народни песни и танци от Неврокопския край изнесоха специална програма.

На 20 септември, след светата Литургия започна същинската част на конференцията. Модератор на срещата бе Карпасийският архиепископ Христофор с помощници от различните Църкви-сестри.

На стр. 8

ХРИСТИЯНСКА ПРАВСТВЕНОСТ

СМИРЕНИЕТО най-добрата стратегия на душа

В света на Църквата най-трудни са най-простите неща. Това, което си мислим, че знаем, често е на огромно разстояние от нас, а всъщност живеем с някакво нереално наше отражение на истинските християнски добродетели. Сами сме се потопили в свят от заблуди вместо истини и превръщаме в духовни спътници призраци, а не действителни скрижали на духа. Лесно се заблуждаваме, а после се учудваме, че не даваме зрели духовни плодове. Изпадаме в плен на отчаянието и несправедливо обвиняваме християнството, че не храни всички изисквания на търсецата ни душа. Нашите болести оправдаваме с житейска непригодност на учението на Христос и недоволни, губим ревност за придобиване на духовни дарби.

В особена степен това се отнася за разбирането ни за **смирението**. Няма друга духовна категория, толкова често споменавана в света на Православието, как-

то него. Всички свети отци не само го споменават, но и задължително го изискват като оръжие в стихията на невидимата бран. С богатството на своята духовна интуиция непрестанно го предписват като задължително лекарство за лечение на повредената от греха природа на човека. Векове наред го възхваляват и възпяват като „алфа и омега“ в изкуството за спасението на всяка една вярваща душа.

Но дали ние, съвременните християни, рожби на този неспокоен свят, имаме проникновено разбиране за него?

На нас ни е обещано блаженството на рая, живот в Царството Божие само и единствено, ако се смирим. Броят на нашите добродетели, делата на милост и победите в безкрайните битки на духа ще бъдат възнаградени единствено ако тук, долу и сега, признаем своята чисто човешка и дълбоко лична немощ.

На стр. 7

ИНТЕРВЮ

В ТЪМНИЦА БЯХ И МЕ СПОХОДИХТЕ

Интервю с прот. Николай Георгиев

Започваме разговора си за служението в затвора и лишаването от свобода с констатацията му: „Ние си мислим, че притежаваме разни неща. Като станем под богослови, си казваме: е да, материалните неща не ни принадлежат, но продължаваме да държим на познатието си, на позицията си, на статута си, на убежденията и спомените си, но един ден си даваме сметка, че Господ и това взима. И това не ни принадлежи. Принадлежи ни единствено свободата. Безграничната

безусловна свобода, която Бог ни е дал“.

Замислям се за кратко и се съгласявам с него, после подхващаме разговор за това какво ни прави истински свободни и кои са „решетките“ за човешката душа, а законономерно стигаме до неговото, вече повече от 20-годишно служение в затвора.

А то започва съвсем просто – по послушание. Един ден, след Василовден 1992 г., късно вечерта му се обажда дадо Натанаил, тогава софийски викарар. Казва му, че в

Софийския затвор търсят свещеник, и му заръчва да отиде и да види за какво става въпрос. Отец Николай отива. Оказва се, че от управата на затвора са се обадили в Митрополията много притеснени от нашествието на протестанти, решени да създадат „войни Христови“ сред затворниците. Протестантският начин на проповядване смущава управата и лишението от свобода, не привикнали към такъв вид проповед, чужда на нашите традиции и манталитет.

На стр. 4

ХРОНИКА

България

Обновени храмове

На 28 септември с благословението на Негово Светейшество Българския патриарх и Софийски митрополит Неофит, временно управляващ Русенска епархия, архим. д-р Виктор (Мутафов) извърши обновление след основен ремонт на храм „Св. Димитър Солунски“ в с. Дряновец, община Бяла. На високопреподобния архимандрит съслужиха свещ. Серафим Атанасов, председател на храма, и протодиякон Кирил Синева.

Основният ремонт на храма е извършен със средства, отпуснати от дирекция „Вероизповедания“ към Министерския съвет (5000 лв.) и ПП ГЕРБ (3000 лв.). Сред официалните гости на обновлението бяха председателят на ГЕРБ г-н Бойко Борисов, народните представители Пламен Нунев, Десислава Атанасова, Светлана Анге-

лова, кметът на с. Дряновец г-н Тихомир Йорданов, множество жители на селото, обитавано днес от 760 човека. Архимандрит Виктор подари икона с образа на св. Димитър Солунски на г-н Борисов в знак на благодарност за неговата загриженост по възстановяването на български светини.

След обновлението на храма съставът за народна

музика „Северняшка китка“ изпълни концертна програма.

Представителите на Русенска митрополия посетиха също храм „Св. архангел Михаил“ в с. Копривец и Копривецкия манастир „Св. Петка“, за да се запознаят с хода на строителните дейности в него, извършвани по европейски проект.

Русенска митрополия

На 29 септември,

Негово Преосвещенство Знеполският еп. Йоан освети с полагаане на св. антиминс новопостроения храм „Св. Георги“ в пернишкото село Вискяр. Заедно със софийския викарый Борис Котев, който е председател на църковното настоятелство на новия храм, свещеник Людмил Колев от Перник и дякон Радко Иванов от София. Празничните песнопения бяха изпълнени от клиросни певци от г-н Андрей Касабов, секретар на Софийската митрополия.

На събитията присъстваха кметицата на Вискяр г-жа Любка Георгиева, кметицата на Перник г-жа Росица Янакиева, бивши и настоящи

депутати, ктитори, благоукарасители и др.

Новоосветеният храм е строен в продължение на 10 години с помощта на много местни жители, които са

участвали с доброволен труд и строителни материали. Финансова подкрепа е получена от дирекция „Вероизповедания“ на Министерския съвет.

Иконостасът е дело на дърворезбаря Румен Иванов, а иконите от апостолския ред са изрисувани през 2005 г. на художествен пленер, организиран от Община Перник.

В края на първата св. Литургия, отслужена в новия храм, Знеполският еп. Йоан се обърна с празнично слово към многобройните богомолци. Той изрази специална благодарност към кмета на Перник г-жа Росица Янакиева за добрата съвместна работа между Църква и светска власт.

Весела ИГНАТОВА

Български представители в Интерпарламентарната асамблея по православие

Лидерът на „Атака“ г-н Волен Сидеров беше избран за председател на делегацията на Народното събрание в Интерпарламентарната асамблея по православие. Това стана на заседанието на Народното събрание на 3 октомври. Сидеров, който е завършил богословие в Шуменския университет през 2009 г., оглавяваше българската делегация и при предишния парламент. За зам.-председател на делегацията е избран председателят на парламентарната комисия по вероизповедания Пламен Славов от БСП, а за членове – Ирена Узункова и Владимир Тощев от ГЕРБ и Йордан Цонев от ДПС, който през юни тази година защити докторантура по библейско богословие.

Интерпарламентарната асамблея по православие е създадена по инициатива на Гръцкия парламент. Функцията на асамблеята е да поддържа диалога между всички православни държави. Свои представители в асоциацията имат парламентите на Армения, Албания, България, Белорусия, Гърция, Грузия, Казахстан, Кипър, Латвия, Литва, Молдова, Полша, Русия, Румъния, Сърбия, Словакия, Украйна, Финландия, Черна гора, Чехия, Естония.

Асоциацията има за цел с помощта на православната традиция да даде отговор на

съвременните предизвикателства, които стоят пред Европа. Основателите ѝ са водени от разбирането, че тъй като Православието е вероизповедание и историко-културна традиция за около половината от европейските граждани, то има своето несъмнено социално, историческо и духовно значение за Европа и трябва да участва във формирането на настоящето и бъдещето ѝ.

Към Интерпарламентарната асамблея по православие работи и Международен секретариат с осем комисии: финансова, по правата на човека, по образованието, по регламента, по социалната дейност, по културата, по биоетика и по международна политика. Нейният най-висш орган – Генералната асамблея – се свиква веднъж годишно през юни.

Водени от разбирането, че по-голямата част от политическите и социалните проблеми, които стоят днес пред Европейския континент, са проблеми и на целия свят, Интерпарламентарната асамблея по православие излиза извън границите на Европа и става световна организация, като от 2001 г. в работата ѝ взимат участие и депутати – православни християни – от други европейски страни, Австралия, САЩ, Азия и Африка.

Патриаршеско благословение към преподавателите и студентите по повод 125 години СУ „Св. Климент Охридски“

На 27 септември

Негово Светейшество Българския патриарх Неофит по покана на ректора на Софийския университет „Св. Климент Охридски“ взе участие в тържеството по повод 125-годишнината на университета и началото на новата 2013/2014 учебна година. Той посрещна шестивото, обиколило знакови места в центъра на столицата, пред входа на патриаршеската катедрала „Св. Александър Невски“. Там светейшият патриарх отправи патриаршеско благословение към празнуващите – ръководство, преподаватели, бивши и настоящи възпитаници на най-старото висше учебно заведение в България. Той се обърна към тях с думите:

„Уважаема г-жо Вицепрезидент, Уважаеми г-н Ректор, преподаватели и почитатели на Софийския университет „Св. Климент Охридски“, Скъпи студенти!

Най-сърдечно поздравявам всички вас – учащи и учащи се, бивши и настоящи възпитаници на най-старото висше учебно заведение в страната ни, дало толкова видни наши учени и водещи специалисти във всички области на познанието и обществения живот – строители на съвременна България.

Изправени днес пред купола на този величествен храм, отправил поглед назад във времето през тези превратни и сложни 125 години, към днешния ден на несигурност, към започващата нова учебна година и отвъд нея с надежда за по-добро бъдеще, е закономерно да си направим равностметка и да се запитаме за какво трябва да се помолим в този паметен ден.

Времето на обучението е изключително важно за всеки човек. Това е време в което натрупваме познания за света, но и формираме себе си като личности. Време, когато изучаваме живота в различните му аспекти, но и време, когато се учим да живеем и търсим своето място и назначение в обществото. Образователната система е призвана да помага на младия човек да придобие нужните му познания, за да се ориентира в заобикалящата го свят и да намери своето място в него. Но само по себе си придобиването на знания не прави човека и живота му пълноценен, достоен, щастлив. Човек може да има много знания, да бъде високообразован, а същевременно да остане невежа относно това: кой е той, защо е роден и как трябва да живее, за да бъде животът му смислен и значим.

Софийският университет, носещ името на охридския просветител св. Климент, по самия си замисъл, е призван да дава такова универсално, цялостно познание за живота и да задава върнатата посока за развитието на отделните личности и на обществото. Този университет, издигнат в самото сърце на града на Божията Премъдрост, на брони метри от древния храм, дал името на нашата столица, е призван не само да преподава набор от знания и информация на младото поколение наши сънародници, но и да спо-

мага за формирането на достойни надеждни личности, на които няма да са чужди понятия като дълг и чест, любов към другите хора и Отецеството. Само, опирайки се на ценности и идеали като: трудолюбие, честност, уважение към другия и себежертвеност в името на общото благо, можем да градим единно, сплотено и проспериращо общество, в което всеки човек има своето място и ценност. Колкото и знания да обладава човек, ако не разграничава ясно добро от зло, полезно от пагубно, достойно от недостойно, ако няма решимостта да посвети всичките си знания, умения и таланти в служба на другите, няма да бъде истински полезен на обществото и реализиран като личност.

Днес младите хора имат пред себе повече от всякога възможности за развитие и реализация, но като че ли са подложени и на небивали преди опасности. Изпитания и изкушения, трудности и препятствия винаги е имало, но заедно с това нашите предци са имали и ясни ориентири, здрави нравствени критерии и високи идеали. Човек без ясни ориентири лесно може да загуби себе си и върнатата посока в своя живот, а днес, за жалост, ставаме свидетели на това, как се подлагат на съмнение ценности и как се обезценяват идеали, които съвсем до неотдавна считаме за непреходни и които бяха здрава, непоколебима опора за човека и обществото в този свят.

Затова, нека всички заедно да отправим молитва към Бога за здраве, неотпадащи сили и усърдие в нашите трудове! Да се молим Бог да просвещава умовете и сърцата на всички ни, за да не губим върнатата посока в този изменчив и несигурен свят! Да се молим нашето младо поколение, бъдещите водещи личности в развитието на науката, икономиката и обществения живот, с лекота да усвояват учебната материя, да съумеят с помощта на своите наставници да разкрият талантите, способностите, които Творецът е вложил в душите им! Да молим Бога да върши всеки в своето призвание достойно своето служение и да обдари с богати и добри плодове трудовете ни! И най-вече, да се молим всички ние да се утвърждаваме в доброто, истинното, полезното за радост на близките ни, за полза на Отецеството ни, за слава Божия и лично спасение!

Непосредствено след финалните думи на Българския патриарх прозвучаха многолетствието, в изпълнение на Борис Христов, и тържественият звън на камбаните на патриаршеския храм.

ДОКУМЕНТИ

Кандидатури за ръкоположения на свещенослужители

Светият Синод на БПЦ, след като разгледа постъпилите кандидатски предписки за ръкоположения на енорийски свещеници и свещеномонаси, на основание чл. 134 и във връзка с чл. 132 от Устава на Българската православна църква реши да бъдат публикувани имената на следните кандидати:

Софийска епархия: Станислав Манев Иванов от гр. Русе – за свещеник; Георги Иванов Чергаров от с. Дъбница, общ. Гоце Делчев – за свещеник; Дончо Ангелов Ковачев от гр. Ямбол – за свещеник.

Чудотворната икона „Достойно естѣ“ – Българска отново потегли на път

Чудотворната икона „Достойно естѣ“ – Българска, от патриаршеската катедрала „Св. Александър Невски“, подарена от Свещения Киносис на Св. Гора Атон на православния български народ, отново потегли на

път. Този път, с благословението на Негово Светейшество Българския патриарх и Софийски митрополит Неофит, чудотворната икона бе пренесена за поклонение в Силистренска, Русенска, Великотърновска и в Ловчанска епархия.

На 13 септември тя отпътува за Силистра по повод празника на града – Кръстовден, 14 септември, и остана в епархията до 21-ви.

На 21 септември иконата отпътува за Русенска епархия. В храм „Св. Николай“, Тутракан, тя остана до 22 септември, след което отпътува за гр. Разград, храм „Св. Николай“, където остана за поклонение до 24 септември и отпътува за гр. Попово, храм „Св. Успение Богородично“. На 26 септември светинята отпътува за гр. Бяла, храм „Св. Георги“, а на 27 септември – за катедралния храм „Света Троица“ в гр. Русе, където остана до 1 октомври.

На 1 октомври, Покров на Пресвета Богородица, при отпътуването на иконата от Русенска епархия, Негово Светейшество отслужи молебен в катедралния храм пред чудотворния образ на Божията Майка. На обичайни ни и много уважаван първоиерарх съслужи голям брой свещенослужители от град Русе.

От 1 октомври до 7 октомври чудотворната икона бе във Великотърновска епархия. На 1 октомври следобед бе тържествено посрещната в катедралния храм на Велико Търново. На 2 октомври бе пренесена в църквата „Възкресение Христово“ (Качица) в старопролетния град, а от там отпътува за Стражица, където остана до 3 октомври. На 3 и 4 октомври – в Г. Ореховица, на 4 и 5 октомври – в Трявна, на 5 и 6 октомври – в Габрово и на 6-7 октомври – в Севлиево, откъдето иконата отпътува за Ловчанска епархия.

Там светинята ще остане до 14 октомври, като ще посети главните градове в епархията: 7 октомври – гр. Етрополе в храма „Св. архангел Михаил“; 8 октомври – гр. Пирдоп; 9 октомври – гр. Ботевград; 10 октомври – гр. Тетевен; 11 – 13 октомври – гр. Ловеч, катедралния храм „Света Троица“; на 13 октомври ще отпътува за гр. Троян, където ще остане до 14 октомври в храма „Св. Параскева“ и на 15 октомври ще отпътува за София.

По време на поклонническата обиколка из Ловчанска епархия светинята е съпроводвана от одеждите на св. преп. Петка Търновска, които ще останат в град Троян, в храма, носещ името на светицата. Това е облачението на св. мощи на св. Петка, които почитат в митрополитския храм в гр. Яш, Румъния, които периодично се пребличат, а свалените вече одежди се даряват за благословение на вярващите по целия свят. По молба на Негово Високопреосвещенство митрополит Гавриил одеждите на св. Петка, последно свалени от нейното пречисто тяло, са дарени на Ловчанска епархия от архиепископа на Яш и митрополит на Молдова и Буковина на Теофан.

ЦВ

Решение на Св. Синод за избор на нов Западно- и Средноевропейски митрополит

На своето заседание на 24 септември Светият Синод на БПЦ-БП в пълен състав разгледа внесеното писмо от Негово Високопреосвещенство Великотърновски митрополит Григорий, наместник на овакантения Западно- и Средноевропейски епархийски престол, и на основание чл. 85, ал. 1 от Устава на БПЦ-БП определи следната листа на епископите кандидати за митрополитски избор: Крупнишки Инокентий, Месемврийски Иаков, Адрианополски Евлогий, Тивериополски Тихон, Стийски Науан, Знеполски Йоан, Велички Сионий, Драговитийски Даниил, Траянополски Киприан, Агатонийски Борис, Константишки Антоний, Проватски Игнатий, Бранишки Григорий, Главинишки Йоан, Мелнишки Серафим.

Епархийският избор е насрочен за 20 октомври 2013 г. На него епархийските избиратели ще излъчат двамата кандидати събрали най-много гласове.

След заседание на Св. Синод на 26 октомври, на което ще се разгледа изборните книжа, на 27 октомври в параклиса на Св. Синод ще се проведе каноничният избор, на който митрополитите от Светия Синод с гласуване ще изберат един от двамата епископа за нов Западно- и Средноевропейски митрополит.

От канцелярията на Св. Синод

НАУЧЕН ФОРУМ

На 18 септември в Югозападния университет „Неофит Рилски“ – гр. Благоевград, с благословението на Негово Високопреосвещенство Неврокопския митрополит Натанаил се проведе среща-дискусия на тема „Вярата и сектите“. Гост-лектор на срещата бе известният руски сектолог проф. Александър Дворкин, участник в Шестата международна среща

В Благоевград се провежда среща-дискусия на тема

„Вярата и сектите“

на православните центрове за проучване на сектите – гибелните култове, която се проведе в Хаджидимовския манастир „Св. Георги“.

Присъстваха също и Карпасийският епископ Христофор, Мелнишкият епископ Серафим, проф. Иван Димитров, много преподаватели и студенти, а преводач от руски бе гл.ас. Григор Григоров, от катедра „Културология“ при ЮЗУ.

Професор Дворкин, който е ръководител на центъра „Св. Иринея“ в Русия, започна своята лекция с кратко въстъпление за методите на привличане към сектите. Професорът отбеляза, че в сектите никой не влиза, а бива вкаран, чрез измама, скрита информация и пропаганда. Ако хората знаят какво е секта, няма да отидат в нея. Руският учен отбеляза, че приобщаването към сектата има два важни момента:

1. Сектантска примамка, която съответства на интереса на съответния човек. Подобно на риболова, колкото в зависимост от вида на рибата се използва различна стръв, но зад нея винаги се намира куката. Примамката може да е курс по чужд език, бойни изкуства, йога, весел купон, консултация при известен лечител или курсове по развитие на потенциала и освобождаване от стреса. Но зад всичко това може да се окаже секта.

2. Човекът да бъде в съответното състояние податливо на внушения. Хората са различно податливи на внушение – някои са лесно податливи, други не. Статистиката показва, че около 30% от населението са лесно податливи на чужди внушения. Именно тази категория хора са целевата група на един добър хипнотиза-

тор, който казва на група хора, например да си вдигнат ръцете и да усетят топли лъчи, които той им праща, и те го правят.

Останалата група от хора обаче също е податлива на внушение. Има възлови моменти от живота на човек, когато това става по-лесно, например в преминаването от дете във възрастен човек – младите хора, именно те са в

рисковата група на различни култове и сектантски влияния.

След краткото му обяснение за привличането към сектите проф. Дворкин бе помолен да разясни на препълнената аудитория за култа „Анастасия“. Бяха показани нагледни материали за учението на Владимир Мегре и неговата целенасоченост.

След увлекателната лекция на проф. Дворкин, еп. Христофор сравни богословието с точните науки, като медицината. Така както, за да бъде един човек лекар, е нужно да придобие определена квалификация, да се регистрира в оторизирани съюзи, които контролират дейността му, за да се гарантира физическото здраве, така и трябва да бъдем особено внимателни към духовното здраве на човека. Църквата е институцията, която проверява духовните практики, основавайки се на придобития през хилядолетията опит на пророците и светите хора. Човекът благодарение на своите усилия чрез въздържание от греха, практически може да стане носител на духовни ценности. Този си опит се потвърждава в други хора и така се образува духовният опит на Църквата. При сектите този опит го няма, те твърдят, че изчерпват, но всъщност създават повече проблеми. Сектантските практики са опасни за духовното здраве. Християнството лекува духовния свят на човека, благодарение на духовната опитност на хора, които са живели така и са постигнали изчерпание. В Православие то има познание на благодатта, която освобождава човека и насочва живота му в нова посока – вечността.

Православен информационен център Благоевград

ДОКУМЕНТИ: КОМУНИКЕ

С основание се твърди, че големите нравствени и социални проблеми, които заливат нашия свят, не се дължат на недостатъчна религиозност, а напротив – на твърде голяма вяра в различни заблуди.

Това беше и основната констатация на участниците в Шестата международна среща на православните центрове за проучване на новите религиозни движения и гибелни култове, която се състоя от 19 до 22 септември 2013 г. в България.

Срещата се проведе в манастира „Св. Георги“ – Хаджидимово, гр. Гоце Делчев, България, под егидата на Българската православна църква и неин домкин беше Негово Високопреосвещенство Неврокопският митрополит г-н Натанаил.

В срещата взеха участие повече от 100 представители на почти всички Православни църкви: Вселенска патриаршия, Александрийска, Антиохийска, Йерусалимска, Руска, Сръбска, Румънска и Българска патриаршии,

Кипърска, Гръцка, Полска, Албанска и Украинска църкви, както и много православни центрове, занимаващи се с проблемите, свързани с новите тоталитарни секти.

Общата тема, която разгледаха участниците, специалисти и изследователи на новите тоталитарни секти и гибелни култове, беше: „Практическо противодействие на тоталитарните секти и гибелни култове – пастирски, социални и правни аспекти“.

Обстоятелствените доклади и задълбочените разисквания доведоха до констатацията, че стремгавото разпространение на най-разнообразни тоталитарни секти и гибелни култове поражда необходимост тактиката за пастирско, социално и правно противодействие да бъде приспособена към днешните условия.

Стана пределно ясно, че въпросните секти, прикривайки се под примамливи маски и създавайки измамни очаквания, улавят в капана си

нищо неподозиращи човешки жертви, откъсват ги от тяхната естествена семейна и социална среда, деформират личността им и ги превръщат в свои безволеви инструменти.

Но най-лошото е, че те пречат на жертвите си да постигнат крайното предназначение на човека, а именно – единение с Бога по благодат и вечен живот.

След откровена самокритика бе счтено за необходимо да се обърне специално внимание на личното усъвършенстване на пастирите, духовното възраждане на енорите и по-систематичното организиране на Поместните църкви по светоотечески пример чрез адекватно оползотворяване на всички съвременни средства.

Правните експерти, които участваха в срещата, показаха с примери, че сектите нарушават разпоредби на Наказателния и Гражданския кодекс, както и основни конституционно установени свободи, служейки си при това с

коварство, измама и лъжливи и заблуждаващи методи.

Поради това бе счтено за необходимо специалните изследователи от църквите и централните, в сътрудничество с правни консултанти, да информират държавните, съдебните и социалните институции за тази опасност.

Накрая, стана очевидно на нуждата от по-тесно сътрудничество между Поместните църкви чрез обмен на информация и опит, както и от съставяне на единен актуализиран списък на сектантските групи, които са несъвместими с православната вяра, с цел навременното и компетентно информирание и защита на вярващите. За тази цел бе избрана специална комисия, която ще разработи основните принципи и предпоставки при изготвянето на списъка, така че той да бъде представен на следващата Седма среща.

19-22 септември Манастир „Св. Георги“ – Хаджидимово, Гоце Делчев

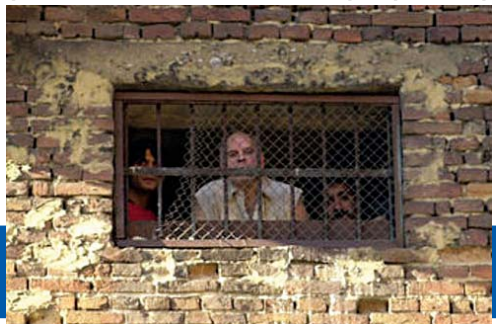

Протоиерей Николай Георгиев не се сдържа и не се обиджа, когато към името му прибавяме прозвището Затворник. Погледът е именно така, като отец Николай Затворник. През 90-те години на миналия век отец Николай възобнови свещенческото служение в затворите на България. Негово дело е възстановяването на храм „Св. Анастасия“ в Софийски централен затвор. Създаде в него капеланска служба в България, а понастоящем е регионален директор за Европа и Централна Азия на Международната организация на затворническото служение. Но опова, с което истински се гордее, са заслугите му за връщането на църквата „Св. Георги“ в Топони, Кайшо, към Българската православна църква.

Христос не е обещал на Своите пратеници, че ще им бъде лесно. Когато човек преградително знае това, е готов да претърпи трудностите.

Като едно от сложните неща в затворническото служение отец Николай отчита необходимостта да разграничи своята личност от дълга си на свещенослужител. Защото като човек несвършен, той може да почувства неприязни или отвращение към хора извъншните ужасни престъпления и да не иска да общува с тях, но като духовник осъзнава, че ч-

общици, причастници Христоси. Св. Василий Велики определя 30 г. лишаване от причастие за убийство. От друга страна, според каноните човек не може да получи два пъти наказание за едно и също престъпление, а те вече са осъдени за техничт. „Ние всички с лекота казваме „грешен съм“, но те са санкционирани грешници, изобличените

...Ведъж се оказах на лодка в неколкократно безветрие. На мизият скитам семейство, нямам рубли, моля, бълеще. Остана ми само Господ! – разсъждава той. Но според отец Николай, за да проповядва за Господ, самият той трябва да е също така съкрушен. И както ако не се съкрушиш с Христос не можеш да преживееш и възкресенето, така и с този човек трябва да съприживееш неговото страдание и унижение му, да почувстваш какво преживява, а не от висотата на своята непогрешност и уреден живот да се изживяваш като негов сътник.

Слизайки на нивото на съкрушения човек, да берем главата в стената, но после слагам епитрахила и отивам при тази душа, която е по-ценна за Господ от целия свят. Трябва да си стъпча егото и да поема кръста си на духовник и Божий служител.

– Виждам съм си мислела, че толкова неосъдително отношение към човека провакска най-добро у него и му позволява да го разкрие – вметва.

– Ние нямаме друго освен възрастта си. Оставяме багажа на личното си „Аз“; мнението си, положението си, чувството си за личното достойнство – това което мислим че си, и отивам там, за да послужим на тях с мислата, че отиваш при Христос – в тъмницата бях и Ме сподихте“.

Сериозен проблем за отеча е да разбере как може да причастява затворниците, за да бъдат те съ-

те, е констатация на не един вярващ човек, ограничени пространствено поради болест или затворничеството. Неслучайно в християнската аскетична традиция съществува подвигът на доброволното затворничеството. Но постижани ли е това вътрешна духовна свобода за хора, попадащи в затвора за престъпления?

– Вие сте се срещали и сте разговаряли с такава хора. С каква душевна нагласа се изправяте пред смъртта? Отивате ли си готови от този свят?

– Изправят се уплашени. Загубили човешкия си облик от страх.

– А божествената облик?

– В това е моята роля: да потърся този образ, за да погледна душата на човека за среща с Господ.

– Добре. Кажете ли вече с каква нагласа отивате в затвора, а с каква нагласа се връщате?

– Щедлив. Не стъпявам по земята. Когато съм имал съдържателен и плодотворен разговор с някого. Когато душата ми и ангелът ми усещат, че съм помогнал незнайно как на някого да си заслужа, да се замисли, да започне да се моли, да се пробуди съвестта му...

– Да поемте в него съществуването на врата.

– Именно. Удивително е как възникват при някой, който е покрит с татуировки, груб, арогантен, но след как-два усещаш как душата му застава смирено пред Бога и се моли.

– Един от хлъзгавите моменти в това служение е като видиш човека съкрушен, да затворници на неговите смощи, за да го доближиш.

– Добре, но това доближаване по един или друг начин трябва да се случва.

– Трябва.

– Как се постигате Вие като се стараете да не слизате на неговото ниво, а да го издигнете ли?

– Не бива да слизам на неговото морално ниво, но мога да слъзна на неговото битово ниво. Ако той е учил до трети клас – не можем да му говорим за догмата за Божията троициност, за единствеността на Бога...

– И за какво му загостряте проблем в светлината християнска вяра?

– Няма точна рецепта. Целта е да го доведем до познание на греха, да разбере къде е престъпникът и защо е престъпникът. И изведнъж – край на смъртната присъда.

– Тежката среща с очите на смъртния ли е била единственост Ви мотив да застанете срещу смъртната присъда?

– Не. Аз съм категорично против нея. Вуйчо ми, който 5 години е бил на катогера, ми е казал че осъзнава, че смъртната

присъда не е наказание, а е избявнение. Наказание за семейството му, но не и за него. После се замислих, че ако ти насилд отнемеш живота на един грешник и възможността му за покаяние – пълнчиш греховете му и ги вишави върху себе си. Кой: палачът, съдът? Взима ги върху себе си народът, защото съкрушението присъди у нас се извършват „в името на народа“.

– Вие сте се срещали и сте разговаряли с такава хора. С каква душевна нагласа се изправяте пред смъртта? Отивате ли си готови от този свят?

– Изправят се уплашени. Загубили човешкия си облик от страх.

– А божествената облик?

– В това е моята роля: да потърся този образ, за да погледна душата на човека за среща с Господ.

– Добре. Кажете ли вече с каква нагласа отивате в затвора, а с каква нагласа се връщате?

– Щедлив. Не стъпявам по земята. Когато съм имал съдържателен и плодотворен разговор с някого. Когато душата ми и ангелът ми усещат, че съм помогнал незнайно как на някого да си заслужа, да се замисли, да започне да се моли, да се пробуди съвестта му...

– Да поемте в него съществуването на врата.

– Именно. Удивително е как възникват при някой, който е покрит с татуировки, груб, арогантен, но след как-два усещаш как душата му застава смирено пред Бога и се моли.

– Един от хлъзгавите моменти в това служение е като видиш човека съкрушен, да затворници на неговите смощи, за да го доближиш.

– Добре, но това доближаване по един или друг начин трябва да се случва.

– Трябва.

– Как се постигате Вие като се стараете да не слизате на неговото ниво, а да го издигнете ли?

– Не бива да слизам на неговото морално ниво, но мога да слъзна на неговото битово ниво. Ако той е учил до трети клас – не можем да му говорим за догмата за Божията троициност, за единствеността на Бога...

– И за какво му загостряте проблем в светлината християнска вяра?

– Няма точна рецепта. Целта е да го доведем до познание на греха, да разбере къде е престъпникът и защо е престъпникът. И изведнъж – край на смъртната присъда.

– Тежката среща с очите на смъртния ли е била единственост Ви мотив да застанете срещу смъртната присъда?

– Не. Аз съм категорично против нея. Вуйчо ми, който 5 години е бил на катогера, ми е казал че осъзнава, че смъртната

присъда не е наказание, а е избявнение. Наказание за семейството му, но не и за него. После се замислих, че ако ти насилд отнемеш живота на един грешник и възможността му за покаяние – пълнчиш греховете му и ги вишави върху себе си. Кой: палачът, съдът? Взима ги върху себе си народът, защото съкрушението присъди у нас се извършват „в името на народа“.

– Вие сте се срещали и сте разговаряли с такава хора. С каква душевна нагласа се изправяте пред смъртта? Отивате ли си готови от този свят?

– Изправят се уплашени. Загубили човешкия си облик от страх.

– А божествената облик?

– В това е моята роля: да потърся този образ, за да погледна душата на човека за среща с Господ.

– Добре. Кажете ли вече с каква нагласа отивате в затвора, а с каква нагласа се връщате?

– Щедлив. Не стъпявам по земята. Когато съм имал съдържателен и плодотворен разговор с някого. Когато душата ми и ангелът ми усещат, че съм помогнал незнайно как на някого да си заслужа, да се замисли, да започне да се моли, да се пробуди съвестта му...

– Да поемте в него съществуването на врата.

– Именно. Удивително е как възникват при някой, който е покрит с татуировки, груб, арогантен, но след как-два усещаш как душата му застава смирено пред Бога и се моли.

– Един от хлъзгавите моменти в това служение е като видиш човека съкрушен, да затворници на неговите смощи, за да го доближиш.

– Добре, но това доближаване по един или друг начин трябва да се случва.

– Трябва.

– Как се постигате Вие като се стараете да не слизате на неговото ниво, а да го издигнете ли?

– Не бива да слизам на неговото морално ниво, но мога да слъзна на неговото битово ниво. Ако той е учил до трети клас – не можем да му говорим за догмата за Божията троициност, за единствеността на Бога...

– И за какво му загостряте проблем в светлината християнска вяра?

– Няма точна рецепта. Целта е да го доведем до познание на греха, да разбере къде е престъпникът и защо е престъпникът. И изведнъж – край на смъртната присъда.

– Тежката среща с очите на смъртния ли е била единственост Ви мотив да застанете срещу смъртната присъда?

– Не. Аз съм категорично против нея. Вуйчо ми, който 5 години е бил на катогера, ми е казал че осъзнава, че смъртната

присъда не е наказание, а е избявнение. Наказание за семейството му, но не и за него. После се замислих, че ако ти насилд отнемеш живота на един грешник и възможността му за покаяние – пълнчиш греховете му и ги вишави върху себе си. Кой: палачът, съдът? Взима ги върху себе си народът, защото съкрушението присъди у нас се извършват „в името на народа“.

– Вие сте се срещали и сте разговаряли с такава хора. С каква душевна нагласа се изправяте пред смъртта? Отивате ли си готови от този свят?

– Изправят се уплашени. Загубили човешкия си облик от страх.

– А божествената облик?

– В това е моята роля: да потърся този образ, за да погледна душата на човека за среща с Господ.

– Добре. Кажете ли вече с каква нагласа отивате в затвора, а с каква нагласа се връщате?

– Щедлив. Не стъпявам по земята. Когато съм имал съдържателен и плодотворен разговор с някого. Когато душата ми и ангелът ми усещат, че съм помогнал незнайно как на някого да си заслужа, да се замисли, да започне да се моли, да се пробуди съвестта му...

– Да поемте в него съществуването на врата.

– Именно. Удивително е как възникват при някой, който е покрит с татуировки, груб, арогантен, но след как-два усещаш как душата му застава смирено пред Бога и се моли.

– Един от хлъзгавите моменти в това служение е като видиш човека съкрушен, да затворници на неговите смощи, за да го доближиш.

– Добре, но това доближаване по един или друг начин трябва да се случва.

– Трябва.

– Как се постигате Вие като се стараете да не слизате на неговото ниво, а да го издигнете ли?

– Не бива да слизам на неговото морално ниво, но мога да слъзна на неговото битово ниво. Ако той е учил до трети клас – не можем да му говорим за догмата за Божията троициност, за единствеността на Бога...

– И за какво му загостряте проблем в светлината християнска вяра?

– Няма точна рецепта. Целта е да го доведем до познание на греха, да разбере къде е престъпникът и защо е престъпникът. И изведнъж – край на смъртната присъда.

– Тежката среща с очите на смъртния ли е била единственост Ви мотив да застанете срещу смъртната присъда?

– Не. Аз съм категорично против нея. Вуйчо ми, който 5 години е бил на катогера, ми е казал че осъзнава, че смъртната

– И сега, ако отиде един млад свещеник, няма да му се наложи да открива наново как трябва да се вържи в затвора?

– Да. Вече има правила, научени опит, вече има кой да му предаде този опит. Аз при всичките тези години съм се допитвал за духовни съвети към може би всички спаръжници митрополити и всички са ми оказвали неоспорима помощ и подкрепа, давали са ми ценни насоки. Понякога съм стигнал до личната си стена и вече не знам как да продължа живота си и служението си. В такива моменти казвам: „Дядо владика, това се случва с мене и не знам какво да права“. И съм получавал много мъдрости съвети. Освен това в онези години българският синод много мъдро ми даде благословение да направя такива неща, за които в другите поместни църкви не се бях и доближил да ги направя. Едва сега те правят опити да канализират и структурират това служение, но ние сме много преди тях.

– В такъв случай, колкото тласкате нещата, какъв опит ползвате?

– За да отговоря на този въпрос, ще трябва да направя следното разделение: православната духовна страна на това служение и административното му регулиране. За първото ми бяха необходими много четене на духовна литература, много беседи с умдърени хора, молитва, размисъл, внимание. За второто ползвах опита на английското и канадското затворническо служение и ги адаптирах за нашата действителност. Предложих на Св. Синод, те обсъдиха и взеха решение по въпроса и когато дойде православен министър, който слунаше Църквата, Антон Станков, от правителството на премиера Сакскобургготски, много бързо положението на свещениците в затвора се уреди. По негово време се регулираха отношенията между Църквата и държавата в затворите. Знаят се задълженията и правата на свещеника в затвора, условията за служението му... Във всички наши затвори има параклис, молитвени стани, всичко необходимо за отслужаването на св. Литургия и свещеници на позовавшият, които да ги обгрижават.

– Извешнето да има свещеници в армията например, е или ако трябва да ходят православни свещеници там, трябва същите права да се ползват и всички останали вероизповедания, ре-

гистрирати в страната. Как този проблем е решен в затворите?

– В затвора е забранено прозелитизъм. Ако никой с възлез в затвора като православен, протестант, мюсюлманин... – няма кой право да му смекчи вярата. Ако в затвора има протестант или мюсюлманин, оедин и т.т. и той иска да изповядва вярата си – аз като свещеник на затвора съм задължен да повикам пастър, имам, равнин... Така че в затвора затворниците от различните вероизповедания са равнопоставени, в смисъл, че всеки има правото да изповядва своята вяра.

– Но не и вероизповеданията, защото от едно вероизповедание може да има 50, 100 затворници, а от друго – само един или двама. От едн до анрил може там да има адвентист от Седмия ден и аз ще потърся свещеник от неговото вероизповедание, но през останалото време този свещеник няма какво да прави там.

Говорим за религиозни права на лишениите от свобода, а не за права на вероизповеданията. Ние даже участваме в комисионата при приемането на човек в затвора и там го питаме: ти какъв си по вероизповедание? Ами така, Добре, ако желаш, ще повикам свещеник от твое то вероизповедание да те посети, да ти донесе Библия, молитвеник... И свещеникът отива при неговото чедо, а не в обща група да проповядва своите учения. Има протестанти, иудаит и започват: „Не наричайте свещениците „отец“, нямате право да се покланяте на икони, на мош... те са идоло!“ Те нямат вероизповедание. А аз нямам търпимост към таква поведение. Шом те атакуват вярата ми, аз съм длъжен да я защитявам!“ – казва отец Николай, си припомня – Имаше такива опити: идват от Америка протестанти, събират всички затворници в киносалона, проповядват им: кой от вас е за греха, кой е за Христос? Ходили сме ние на Възкресение Христово, носим козунаци, язда и канони всички да съчувстват в нашата радост, който иска – язда, който не иска – не язда. Има граници на толерантността и те са: бъдете каквито си искате, но не атакувайте моята вяра и не грабете овци от моето стадо.

– Извешнето да има свещеници в армията например, е или ако трябва да ходят православни свещеници там, трябва същите права да се ползват и всички останали вероизповедания, ре-

гистрирати в страната. Как този проблем е решен в затворите?

– В затвора е забранено прозелитизъм. Ако никой с възлез в затвора като православен, протестант, мюсюлманин... – няма кой право да му смекчи вярата. Ако в затвора има протестант или мюсюлманин, оедин и т.т. и той иска да изповядва вярата си – аз като свещеник на затвора съм задължен да повикам пастър, имам, равнин... Така че в затвора затворниците от различните вероизповедания са равнопоставени, в смисъл, че всеки има правото да изповядва своята вяра.

– Но не и вероизповеданията, защото от едно вероизповедание може да има 50, 100 затворници, а от друго – само един или двама. От едн до анрил може там да има адвентист от Седмия ден и аз ще потърся свещеник от неговото вероизповедание, но през останалото време този свещеник няма какво да прави там.

Говорим за религиозни права на лишениите от свобода, а не за права на вероизповеданията. Ние даже участваме в комисионата при приемането на човек в затвора и там го питаме: ти какъв си по вероизповедание? Ами така, Добре, ако желаш, ще повикам свещеник от твое то вероизповедание да те посети, да ти донесе Библия, молитвеник... И свещеникът отива при неговото чедо, а не в обща група да проповядва своите учения. Има протестанти, иудаит и започват: „Не наричайте свещениците „отец“, нямате право да се покланяте на икони, на мош... те са идоло!“ Те нямат вероизповедание. А аз нямам търпимост към таква поведение. Шом те атакуват вярата ми, аз съм длъжен да я защитявам!“ – казва отец Николай, си припомня – Имаше такива опити: идват от Америка протестанти, събират всички затворници в киносалона, проповядват им: кой от вас е за греха, кой е за Христос? Ходили сме ние на Възкресение Христово, носим козунаци, язда и канони всички да съчувстват в нашата радост, който иска – язда, който не иска – не язда. Има граници на толерантността и те са: бъдете каквито си искате, но не атакувайте моята вяра и не грабете овци от моето стадо.

– Извешнето да има свещеници в армията например, е или ако трябва да ходят православни свещеници там, трябва същите права да се ползват и всички останали вероизповедания, ре-

гистрирати в страната. Как този проблем е решен в затворите?

– В затвора е забранено прозелитизъм. Ако никой с възлез в затвора като православен, протестант, мюсюлманин... – няма кой право да му смекчи вярата. Ако в затвора има протестант или мюсюлманин, оедин и т.т. и той иска да изповядва вярата си – аз като свещеник на затвора съм задължен да повикам пастър, имам, равнин... Така че в затвора затворниците от различните вероизповедания са равнопоставени, в смисъл, че всеки има правото да изповядва своята вяра.

– Но не и вероизповеданията, защото от едно вероизповедание може да има 50, 100 затворници, а от друго – само един или двама. От едн до анрил може там да има адвентист от Седмия ден и аз ще потърся свещеник от неговото вероизповедание, но през останалото време този свещеник няма какво да прави там.

Говорим за религиозни права на лишениите от свобода, а не за права на вероизповеданията. Ние даже участваме в комисионата при приемането на човек в затвора и там го питаме: ти какъв си по вероизповедание? Ами така, Добре, ако желаш, ще повикам свещеник от твое то вероизповедание да те посети, да ти донесе Библия, молитвеник... И свещеникът отива при неговото чедо, а не в обща група да проповядва своите учения. Има протестанти, иудаит и започват: „Не наричайте свещениците „отец“, нямате право да се покланяте на икони, на мош... те са идоло!“ Те нямат вероизповедание. А аз нямам търпимост към таква поведение. Шом те атакуват вярата ми, аз съм длъжен да я защитявам!“ – казва отец Николай, си припомня – Имаше такива опити: идват от Америка протестанти, събират всички затворници в киносалона, проповядват им: кой от вас е за греха, кой е за Христос? Ходили сме ние на Възкресение Христово, носим козунаци, язда и канони всички да съчувстват в нашата радост, който иска – язда, който не иска – не язда. Има граници на толерантността и те са: бъдете каквито си искате, но не атакувайте моята вяра и не грабете овци от моето стадо.

– Извешнето да има свещеници в армията например, е или ако трябва да ходят православни свещеници там, трябва същите права да се ползват и всички останали вероизповедания, ре-

гистрирати в страната. Как този проблем е решен в затворите?

– В затвора е забранено прозелитизъм. Ако никой с възлез в затвора като православен, протестант, мюсюлманин... – няма кой право да му смекчи вярата. Ако в затвора има протестант или мюсюлманин, оедин и т.т. и той иска да изповядва вярата си – аз като свещеник на затвора съм задължен да повикам пастър, имам, равнин... Така че в затвора затворниците от различните вероизповедания са равнопоставени, в смисъл, че всеки има правото да изповядва своята вяра.

– Но не и вероизповеданията, защото от едно вероизповедание може да има 50, 100 затворници, а от друго – само един или двама. От едн до анрил може там да има адвентист от Седмия ден и аз ще потърся свещеник от неговото вероизповедание, но през останалото време този свещеник няма какво да прави там.

Гласът на св. отци

За почитта към родителите

С всичките си сили почитай своя отец, не нарушавай наставленията на твоя, който те е родил в Господа; в такъв случай няма да те победят лукавите бесове. (Преп. Ефрем Сирийец)

Лесно ще се отрече и от велика Бог Отец твой, който се е отречецл от своя отец. (Св. Григорий Богослов)

Голяма награда ни очаква за почитта към родителите, запознано ни е да ги почитаме като господари. Който се бои от Господа „ще почете баща си и като на господари ще послужи на твоя, които са го родили“ (Сирах. 3:7). (Св. Йоан Златоуст)

Развращението на децата произлиза не от нещо друго, а от безумната привързаност (на родителите) към житейското: като обръщат внимание само на това и нищо друго не смятат за по-важно от него, те вече нехчат за децата си и техните души. За такива бащи бих казал, че те са по-лоши дори от детеубийците. (Св. Йоан Златоуст)

Който оскръбява родителите си, нанася обидна не само на тях, а и на всички хора, тъй като оскръбленост се нанася на общата ни (човешка) природа... Вещност такъв човек е обич вярна на всички – и на Бога, и на природата, и на законите, и на живота като цяло. (Св. Йоан Златоуст)

Ако почиташ Бога, то почитай и тези, които са те родили. Ако се боши от Бога, то през целия си живот се бой от баща си и майка си. (Преп. Нил Синайски)

За благогразумието

Благогразумието се наричат тези, които в житейските дела мога да различават полезното от вредното. (Св. Василий Велики)

Вярвай, че благогразумието е по-надеждно от щастие то. Щастие то бързо променя обстоятелствата, а благогразумието е кормило. (Св. Йоан Златоуст)

Ако ти си благогразумен, то нищо звир, нищо човек не само няма да ти причиня никаква вреда, но ще ти принесат и голяма полза. (Св. Йоан Златоуст)

На всички хора е нужно благогразумието, но особено без него, които са обречени в почет и власт, за да не би увлечени от бремето на властта, като неудържани буен поток да се хвърлят в пропастта. (Св. Йоан Златоуст)

Мъдростта е не в това да говориш, а в това да знаеш кога трябва да говориш. С разум мъдчи и с разум говори. Преди да започнеш да говориш, първо помисли какво ще кажеш, за да даше подобаван отговор. Не се хвали със своя разум, венещт на мъдростта е да укоряваш себе си и да се поставяш по-долу от всички. (Преп. авва Исаия)

Нашият ум може да се помрачи не само от развратния начин на живот, но и от неуместното любопитство. (Св. Йоан Златоуст)

Из „Бисери от духовната скръпяност на светите отци“, съставител Славенски митр. ИОАНИКИЙ

БОГОСЛОВИЕ

свой ред от нещо друго, тъй като нищо в този свят не може да стои над закона на времето. В Църквата обаче говорим за вечното ново и това е Христос, новият Адам, всякога „новият човек“. Христос и „ония, които са Христоси“ (Гал. 5:24) – светиите – не остаряват никога. Христос е „новото“ само по себе си, абсолютното ново, от което имаше нужда светът, за да се спаси, да превземе смъртта и греха. Следователно това, което пребивава в Христа е също ново, както доказват нетленните мощи на светиите ни. Какъв е изводът? Автентичното обновяване, както го разбира Църквата, не е повторното заместване на старото с нещо по-ново, но пребиваването в Христа, продължаването на съществуването в благодатта на триединния Бог и в единството с Хрис-

телно наш Причастник. Неговото възлъщение бе „превждането“ Му на наш „език“, за да може светът да Го приеме. „Понизяването“ Му обаче съвсем не означавало напускане на божествеността Му, „понеже в Него телесно обитава всичката пълнота на Божеството“ (Кол. 2:9). Нима и днес не става нещо подобно от страна на Православието към местата за мисионерство (напр. в Азия, Африка), с употребата на местните езици за разпространението му? Нима именно това не се случи и с проповядването на християнското благовестие в славянския свят от св. солунски братя Методий и Кирил през IX век?

Следователно пространството, в което проблемът с обновяването придобива за Църквата най-голяма острота, е именно мисионерството. Грижа на Църквата като Православие е нейният успех в мисионерството, вътрешно и външно. Това означава, че „запазването“ (2 Тим. 1:12) на Преданието ѝ, което произхожда от дадена определена епоха, мирогледът и обществено-духовната рамка, на която то е вече събитие от миналото, ще докосне сърцето и ума на хора от друга епоха и културна среда. Казват, че все по-различното наше време изисква преосмисляне на „старото“ и преформулиране според новите термини. Проблемът е, следователно, как Църквата да продължи всякога да предоставя своя Христос, а не да изпадне в ерес, предлагайки на света някакъв несъществуващ Христос.

Относно метода на този процес, св. апостол Павел поставя един закон, който Църквата следва върно в своето мисионерско дело: „За всички станах всичко, шото по какъвто и да е начин да спася някои“ (1 Кор. 9:22). Думата „всичко“, естествено, не означава никаква вътрешна промяна на св. апостол, а употреба на подходящите средства и начини, без да се променя същността на самата проповед. Ако обаче съществува опасност от такава промяна, тогава средствата на проповедта не се сменят, но се подпомагат приемащите я в привикването им към тях и в тяхното разбиране.

Пътят на Православието минава между теснините, от една страна, на усвояването му от света и от друга – на отричането и отхвърлянето на „езика“ на света и следователно, и на сближаването с него. Съществуват обаче граници, които Православието не трябва да престава в своя исторически път. Това е постоянното му дистанциране от уплашеното фарисейско и равнодушното садукейство, слепия консерватизъм и необуздания модернизъм. То трябва да съществува в света, за да бъде прието и да предоставя спасение и затова е длъжно да бъде всякога отворено, но същевременно и критично към света. Само така то няма да „се съобразява“ със света (Рим. 12:2). Постигането на този успех е възможно само в Светия Дух. Чистото обновяване в живота на Църквата предполага придобитото ново да е единствено същото старо. А това е, за да има едно продължение в живота на Църквата, т.е. да се запазва нейното Свещ. Предание, което е „светлината“ и „надеждата“ на света.

Можем да заключим, че в православното Предание се избягва всяко двойствено разбиране на връзката предание – обновяване. Понеже не става дума за взаимодопълващи се, а за взаимодопълващи се понятия, когато църковният организъм откъм своята човешка, разбира се, страна функционира правилно. Когато Преданието и свързаното с него светоотеческо учение функционират правилно, тогава Преданието постоянно се обновява и ражда предание, според светоотеческото слово: „Пребиваващият в него обновява всичко“. Затова и обновяването бива прието, но само като търсене на истинското значение на Преданието.

Църквата като тяло Христово не познава противопоставяне, както се твърди, на старо и ново, защото това е опасно. Това, което (трябва да) интересува църковното пастирство е дали Църквата предлага същата благодат „вчера и днес, и вовеки“ (Евр. 13:8), осъществявайки неизменната си цел: освещаването на нейните членове.

Само „родените от Духа“ (Йоан. 3:6), т.е. светиите, може да осъществят истинско „възраждане“ и „обновяване“, но не на Църквата, която като общество на свети никога не остарява, а на онези, които се борят с греха и вредата от упадъка на явяващите.

По-застрашително обаче за идентичността на Църквата е сътрудничеството и отъждествяването на обновителните тенденции с течението за модернизирание. Тое, вместо слабо свързаните с живота на Църквата да станат „тяло Христово“ чрез пълната (т.е. *напълно*, вж. 1 Сол. 5:23) им адаптация към нея, се цели тяхното съблизяване чрез стремящи се към светски тип „обновления“. Но това е пътят към света (осветскостяване), а не към Църквата (към възкръсването).

Превод от гръцки: дякон *д-р Петър СИМЕОНОВ*

ПРЕДАНИЕ – традиция и обновяване в Православието

Проф. протопр. *Георгиос МЕТАЛИНОС*

Продължение от бр. 13

Понятието „обновяване“ през последните десетилетия взе връх и в Православието, като днес става още по-ярко с разпространението на т. нар. „постсветоотеческо богословие“. Църквата се разбира като една чисто светска величина, която трябва да приема всичко, определяйки като необходимо подобрене и „прогрес“. От времето на Втория Ватикански събор (1962-1965) терминът „aggiornamento“ (*осъвременяване, модернизиране*) стана общ лозунг, който върви успоредно с политическия лозунг за „промяна“ на съвременните общества.

Нуждата от подновяване на методите на църковното мисионерство, за да се постигнат очакваните плодове, преминава в разбирането за нуждата от едно основно обновяване „на Църквата“, в един „постоянно и неудържимо променящ се свят“. Този лозунг го изживях и аз, когато следвах в Германия (1969-1975). Тук се налага православният човек да си даде отговор на следните въпроси: какво е това, което може да се обнови (или промени) в Църквата, и кое може да е истинското обновително учение.

Православно разбиране за обновяването

В Църквата съществуват съвместно два елемента: нетварно и тварно, вечно и временно, божествено и човешко. Първият е това, което освещава и спасява, а вторият е това, което се освещава и се спасява. Божественото при това е неизменно. Ако трябваше и то да се изменя, тогава светът не би имал във всяко време същата възможност и сигурност за спасение. Понеже човешкият елемент не се спасява автоматично и магически, а само съзнателно, и то чрез своето „съдействие“, тогава е възможно да става дума за обновяване и в богочовешкия организъм на Църквата. То обаче се извършва не в нейния божествен елемент, а в човешкия, който живее в света и греха, подлежи на процеса на повреда и има нуждата от постоянно „покаяние“ и „обнова“ (Тит. 3:5).

Православието не говори за обновяване на самата Църква или на живота ѝ, защото Църквата остава винаги „нова твар“ и животът ѝ, като тяло Христово, е животът на Христос и на светиите Му. Това, което живее действително в Църквата, живее в Христа и като „нова твар“ (Ефес. 5:27) не се нуждае от обновяване. Онова, което овехтява и състарява човека е грехът (Евр. 8:13). Затова *обновяване* всъщност означава постоянно освобождаване от гнета на греха. Този процес на постоянно обновяване св. апостол Павел поставя като изискване за живота на християните: „... да се обновите с духа на своя ум и да се облечете в новия човек, създаден по Бога в правда и светост на истината“ (Ефес. 4:23-24).

Следователно единственото, от което като подвизаващи се вървящи ние се нуждаем в живота си, е едно постоянно завръщане към истината в Христа, от която отпаднаме чрез греха. Това наше обновление действа като „изпирване“ и се състои в постоянното единение с Христа, извора и гаранцията на новия живот. Ново е това, което живее в Христос (2 Кор. 5:17 сл. – Ефес. 4:22 сл.). Нова твар означава вървящият да съществува „в Христа“ и да живее „в Него“.

Освен това обаче, има съществена разлика в начина, по който светът и Църквата разбират и използват термина „обновяване“. За света „новото“ е **темпорална категория, за Църквата обаче е качествена и духовна категория**. От друга страна, в „семантиката“ на света „нов“ има относително значение. „Новото“ взема всеки път мястото на нещо друго, за да се замести и то на

тос чрез правилната вяра и постоянното пребиваване в спасителната Христова истина.

Взаимодопълването на Преданието и обновяването

В Православието винаги съществува възможността за допълваща връзка между Преданието и обновяването. Преданието, като продължение на „вярата, веднъж завинаги предадена на светиите“ (Иуда. 1:3), не трябва да бъде разбирано статично, а в динамиката, пораждана от благодатта на Светия Дух. Църквата във всяка нова среда или състояние (културно, времево) трябва да осигурява подходящите предпоставки, така че да става възможна адаптацията на човека към Преданието ѝ, с всички спасителни последици за новите ѝ членове. Затова светиите ни никога не стават защитници на един статичен консерватизъм, но демонстрират автентичния обновленски дух в отговор на новите нужди на църковното тяло. Една такава практика е особено характерна за религиозното пространство. Нека си припомним прерастването на кодака в канон през VIII в., съкращаването на богослужебните следования и т.н.

Към този обновленски дух спада и употребата на изразни средства на новата мисионерска среда за повторно изразяване на Църквата, така че да се обособи многообразието чрез смесване и съчетаване на образи, непротиворечещи си обаче помежду си. Тое, в този случай става дума за преизказване на едно цялостно предание, със средствата и начините, които се налагат от новата мисионерска среда и обстоятелствата на времето. Характерен пример в тази посока е богословието на св. Григорий Палама, което представлява повторно изразяване на богословието на отците Кападокийци, на св. Дионисий Ареопagit и св. Максим Исповедник; или пък богословието на св. Марк Ефески (†1444) и св. Никодим Светогорец (†1809), което от своя страна е преизказване на богословието на св. Григорий Палама и на по-древните отци на Църквата. Най-характерен обаче, понеже се осъществява в едно космогонично време, е примерът на св. Козма Етолийски (†1779), където в простотата и скромността на формата той поднася на потиснатото християнство автентичното апостолско и отеческо Предание на Църквата.

В тази връзка трябва да се каже, че ереста представлява новаторство, а не „подновяване“. Тя е модернизъм, а не обновяване, и затова подменя целия църковен живот. Трябва също да се отбележи, че консервативни не са православните, а еретиците. Например, древните ереси (арианство, несторианство, монофизитство и т.н.) се опитали да съживят и да укрепят остарели и отменени и от Самия Христос философско-обществени възгледи и мнения (платонисти, аристотелеви, неоплатонисти), представяйки ги като християнско богословие и учение. Това, което се представя от ересите като обновяване не е било (и не е) нищо друго, освен жалка ретроградност. Обратно, отците от IV в., използвайки дискредитираната от Савелий термин „единосъщен“, за изразяване връзката на трите Лица на Бога (според него Те имат слята божествена същност), доказали решителния дух на светиите ни. Обновителното им дело във всяко едно време функционира като „еволуция“ (evolutio, т.е. *прогрес*), а не като „революция“ (revolutio, т.е. *преобръщане*).

По този начин светоотеческото обновление намира богословска опора в примера на Богочовека и наш Спасител. Христос като „Пратеник (Апостол)“ (Евр. 3:1) на Бога в света, възпълзвайки се – „понижи Себе Си“ (Фил. 2:7), и „възвочевайки се, ни обнови“ (според химнографията на Рождество Христово), за да стане закупи-

От стр. 1

Ако наистина осъзнаем пълната ни невъзможност да извършим каквото и да е без всепобеждащата Божия подкрепа.

Това съзнание сме длъжни да превърнем в изходна точка за практическото определяне на ритъма на нашия духовен живот. Духът на Свещеното Предиене ни учи на този парадокс, че първо трябва да коленичим, за да достигнем Небето. Спасително за нас е да се приведем, за да бъдем въздигнати високо, да се отречем от себе си, за да намерим истинската си самоличност и израстване в Духа Светаго.

СМИРЕНИЕТО най-добрата стратегия на душа

Всичко това е в пълен противовес с онава, което провокира света в настоящото време – издигане в култ на вътрешния „Аз“, непрестанна и нестихваща амбиция с цел да пробиеш, да докажеш, че ти си по-способният, по-можещият, по-значимият. Нещо повече – единственият! Другите са просто среда, или в най-добрия случай конкуренти, които трябва да преодолеем. На всяка цена и по вся-

какъв начин! В противен случай оставаш извън туптия ритъм на модерния живот, далеч от тези, които трябва да бъдат уважавани – социален аутсайдер в истинския смисъл на думата.

Колко полезно е явяващият да проумее, че да бъдеш смирен, на практика не е проява на слабост, а на духовна сила. Да осъзнае в дълбочината на своята душа, че това духовно състояние няма нищо с примирението и малодушието, както погрешно се приема от мнозинството от хората. Неговата истинска основа са духовната мощ и вътрешен баланс, стъпили върху дълбоко пропитата вяра в Божието всемогъщество. Смиреният е силен и деликатен, чувствителен и твърд,

храбър и предпазлив едновременно. Той не виси във въздуха, нито напуска своя пост, а остава на мястото си уверено и задълбочено. Само в този дух могат да бъдат разбрани думите на Ф. М. Достоевски: „**Най-голямата власт на този свят е властта на смирението!**“

Да бъдеш смирен, на практика означава да си на себе си и в себе си, осъзнал своята окайност без Бога и разли-

тайки във всеки детайл на Неговата всепроникваща благодат. Смиреният е отхвърлил всички митове за някаква своя, лична значимост, извън и далеч от Христа. Помъдрял е достатъчно, за да строи кули върху пясък и да пише върху течаща вода. Липсва му незрялото дръзновение на неопита и излишният патос на романтика. Всичко е поставено в Духа, премерено в Духа Светаго! Напротив – горделивият е поставил сам себе си в заблуда, заблуждаван от бесове и амбиции и заблуждаващ всички в своя малък свят. Водещ актьор в основан от него личен театър на абсурда. Връхлитащ от изкушение в изкушение и непрестанно обвиняващ околните за своите неуспехи. Винаги неспокоен и неразбран, недооценен и напрегнат. По този начин поставил личността си далеч от спокойствието и хармонията на истинския душевен мир. Това е така, защото в същността си гордостта е незрялост, неразбиране, самоизмама. Тя отвлича човека от истинския му духовен образ, кара го да блуждае около себе си и го прави... уязвим, лесноранлив и податлив на въздействия отстраня.

Един от великите подвижници на благочестието на XIX в. в Русия, св. Амвросий Оптински, обичал да повтаря на миряните, които идвали при него за съвет, следната мисъл: „**Смиривай се и всички те ти неща ще потръгнат!**“ Забележителното е, че той насочвал взора на християните не само към утехите в Царството Божие, където те изцяло ще бъдат възнаградени и ще получат наследството от Отца. В светлината на своето духовно ръководство, сочил смирението като ключ за решаване на житейски проблеми в практиката – тогава, когато злота на деня и изкушенията на дявола връхлитат отбръняващата се явяваща душа. Препоръчвал го като практически инструмент

и чудесно средство за намиране на изход в тежки ситуации. Многократно посочвал в дългогодишната си практика случаи с различни хора и събития. Опитните духовни наставници са разбрали през призмата на дългогодишния си стаж, че именно гордостта е основната пречка за всичко и в абстрактен, духовен план и реален, прагматичен. Колко жалко е, че наистина човек е най-големият враг на самия себе си и често дори и най-отявлените му противници не могат да му сторят това, което може да си причини. Най-сигурният начин да вършиш против себе си е да се превъзнесаш и самовъзхищаваш. И невярващите са забелязали, че когато човек се възгордее, започват неприятностите. Бог като Вседръжител и ръководител на човешките съдби намира начин да смирява болната от гордост душа – чрез хора или събития.

За това, ако искаме да живеем добре, трябва да се смирим. И понеже никога не сме достатъчно смирили, трябва да се смиряваме. Колкото повече, толкова по-добре. Както в духа на светите отци, така и в логиката на живота. Пропити от мъдрост са думите на Ловчанския митрополит Гавриил: „**Смирението е най-добрата стратегия!**“ Истинска рецепта за преодоляване на превратностите в духовния и светския начин на живот, спасителна при преминаване на подводни рифове и връхлитачи нападения. Най-адаптивната житейска постановка в общуване с приятели и врагове, близки и роднини, познати и непознати. Смирението е най-добрата защита, най-гъвкавата отбрана и най-правилната позиция в живота. Смиреният намира победа в загубата, извлича балсам от горчилката, превръща неприятностите в тържество. За това и смирението е мир и радост в Духа Светаго! Амин!

Свещ. Ясен ШИНЕВ

ЦЪРКВА И ОБЩЕСТВО

Болезните на нашето време

За да схванем нещо, трябва да се приближим към него и да заемем правилната позиция за гледане: всичко зависи от това и всички заблуди на човека произтичат от това, че гледната точка му е лъжлива. Ние сме свикнали да се доверяваме на своето впечатление, а впечатлението си придобиваме, плъзгайки се по повърхността на нещата – нещо, което ние умеем да вършим с ловкост и бързина. Приемайки външното впечатление за достатъчно, ние бързаме да го разкрием пред всички, водени от свойственото ни нетърпение; като открием впечатлението си, съединяваме с него своето самолюбие. След това леността в съвкупност със самолюбието ни пречат по-детайлно да се вгледаме в същността на предмета и да проверим гледището си. И така, след предаването на впечатленията между възприемчиви натури започва да се формира, развива и расте една заблуда, обхващаща огромни маси, която често бива приемана като обществено мнение.

Това е вярно и за мал-

ките, и за големите неща. Цели мирогледни системи са господствали в продължение на много векове, изграждайки едно неоспоримо убеждение, докато най-накрая не се е установявало, че те са лъжливи, защото изхождат от невярно гледище. Такава е била Птолемеевата астрономична система. Хората от векове упорито са възприемали вселената отстраня, изкриво, защото те утвърдили централната си гледна точка на Земята, понеже Земята им изглеждала така безусловно необятна: друг център те не са могли и да си представят. Системата била пълна с неразбории и противоречия и за да бъдат те по никакъв начин съгласувани, са били изобретявани от науката цикли, епипицили и други подобни. Така минали векове, докато не се явил Коперник, който извадил фалшивия център от тази система. Всичко станало ясно след като било открито, че Вселената не се върти около Земята, че Земята изобщо няма господстващо значение, че тя не е нищо друго освен една от множеството планети и

зависи от сили, безкрайно превъзшаващи я по мощ и значение.

Птолемеевата система отдавна е изживяла времето си, но – как да приемем, че в наши дни господството ѝ се възстановява в друг кръг от идеи и понятия? Нима най-новата ни философия отново не се впила в подобна бъркотия поради онази груба грешка, че тя приема човека за център на вселената и кара целия живот да се върти около него, както по подобен начин в онези времена науката е смятала, че Слънцето се върти около Земята? Вижда се, на този свят няма нищо ново. Тази вехтория ни се поднася като последна дума на науката, като новост, в която едно след друго вървят противоречията, отричанятия от предишните положения, нови категорично изказвани положения, опровержения срещу тях, изразявани със също такава авторитетност, поразителни открития, за които хората скоро разбират, че е по-добре изобщо да не ги споменаваме. Всичко това се нарича прогрес, движение на науката напред. Но,

да си кажем правичката, нима това не са същите онези цикли и епипицили на Птолемеевата система? И кога ще се яви нов Коперник, който да снемее това омагьосване и да покаже наяве, че центърът не е в човека, а извън него и е безкрайно по-високо от човека, и от Земята, и от цялата Вселена?

И нима не виждаме същото нещо, например, в историята на всички секти, като се започне от гностиците или арианите и се завърши с толстоистите и нихилистите? Цялата причина се корени в това, че човекът, следвайки едно свое впечатление, застава на лъжлива гледна точка; в своя „Аз“ той утвърждава тази точка и му се струва, че цялата вселена се движи около него – и той търси правдата във всичко и навсякъде, срещу всичко и всички негодува, всичко изобличава, изключвайки себе си, който е със същите грехове и страсти... Каква страна, каква гибелна заблуда!

Константин
ПОБЕДОНОСЦЕВ
(1827-1907)

Храмът „Св. Пантелеймон“ стана на 90 години

Деведесетгодишен юбилей отпразнува на 22 септември храмът „Св. Пантелеймон“ в столичния кв. „Княжево“, който се обриква от Подворие на Патриарха на Москва и цяла Русия. Храмът е построен от бело-

мигранти, като домашна църква към Дома на инвалидите. Домът сега действа като старчески дом към Столична община, а храмът се намира в неговия двор.

С благословението на Българския патриарх и Софийски митрополит Неофит св. Литургия на празника бе оглавена от Маркианополския епископ Константин, който я отслужи с настоятеля на Подворие на РПЦ в София архим. Филип (Василцев), секретаря иером. Зотик (Гаевски) и храмовия свещ. прот. Николай Нешков.

„Точната дата на построяването и осветяването на храма не е запазена в архивите. Знае се обаче, че това е станало през 1923 г., когато е построен и първият храм на беломигрантската общност в Париж в предградие „Кламар“ – каза архим. Филип Василцев. – Това са първите два храма, съградени далеч от родната си прокудените руснаци. С този факт „Св. Пантелеймон“ става още по-ценен, още повече, че в България беломигрантите намират своя втора родина“ – подчерта духовникът.

По повод 90-годишния юбилей на храма архим. Филип Василцев връчи орден „Даниил Московски“ – III степен (на РПЦ) на Петко Иванов Петков за дългогодишната му дейност в помощ на храма „Св. Пантелеймон“ и подпомагане на църковната дейност. Г-н Петко Иванов Петков е на 90 години. Останал сирак още невръстен, той е осиновен, отгледан и възпитан от бело-гардейски офицер, дошъл в България с първата емигрантска вълна от Русия.

Тържествата по повод юбилея завършиха с концерт на хора при Патриаршеското подворие под диригентството на Василена Ченова, който се състоя в Руския културно-информационен център.

Руско погворие

НАУЧЕН ФОРУМ

От стр. 1

Срещата бе открита от Негово Високопреосвещенство Неврокопски митрополит Натанаил и продължи с приветствия от Александрийския патриарх Теодор II, Антиохийския патриарх Йоан X, представители на Руската православна църква, Сръбския патриарх Иринеи, Румънския патриарх Даниел, Атинския и на цяла Гърция архиепископ Йероним, представител на Полската православна църква, на Албанската православна църква и от митрополита на Украйна. В приветствията си предстоятелите на православните църкви изказват своята любов към организаторите и домакините и приветстват делегатите в конференцията, като се молят за добри и ползотворни решения, които да бъдат в полза на православните пастистри и цялото паство. Приветствието на Негово Светейшество Българския патриарх Неофит бе прочетено от Мелнишкия епископ Серафим. На срещата присъстваха и представители от различните епархии на Българската православна църква.

Конференцията продължи с доклади на: Карпасийски епископ Христофор – на тема „Защо е важно духовниците да се противопоставят на сектите“; проф. Дворкин, председател на ЦРИ „Св. Иринеи Лионски“ – „Социално противопоставяне на сектите, опитът на FECRIS“; Критски архиепископ Иринеи – „Пастирско противопоставяне на сектите“. Интересен и изчерпателен бе докладът на представителя на украинския Синодален младежки център „Свети Йоан Златоуст“ срещу деструктивни култове и секти, който разясни работата на Центъра и начина, по който се борят с опасните за обществото култове и секти. Участие в конференцията взеха също така представител на Албанската православна църква, който запозна присъстващите със специфичната ситуация на религиозното изповядване в Албания, както и сътрудници на Центъра за проучване на нови религиозни движения в България – г-жа Барьмова и г-н Барьмов. Особено полезни бяха и изказванията в правната сфера на специалисти по право от Гърция и България. Всеки един от докладите бе съпътстван от съдържателна дискусия и допълнения от делегатите.

В късния следобед участниците бяха разделени в работни групи с конкретни задачи за обсъждане и вземане на решения, които да залегнат в заключителния документ на конференцията и да подпомогнат пастирската дейност на Църквата в полза на цялото общество.

Вторият ден, **21 септември**, на Международната конференция започна под ръководството на Карпасийския епископ Христофор и проф. Иван Димитров. Денят беше наситен с доклади от представителите на Поместните православни църкви за дейностите на центровете, проучващи сектите и опасните култове. В изложениата си участниците споделиха своя опит в областта и дадоха конкретни предложения за бъдеща превенция и подпомагане на пастирската, социалната и юридическата дейност в тази насока.

Докладници по поставените теми бяха: г-н Корелов, представител на РАЦИРС, Русия, с доклад „Правни аспекти в борбата със сектите“, архимандрит Яков от Антиохийската патриаршия; „Ереси и секти, действащи на територията на Антиохийската патриаршия и методите на превенция“, г-н Костас, от митрополията на Кифиас, Гърция; „Същността на апологетиката на нашата Църква“.

За дейността си по въпросите на сектите и тоталитарните култове разказаха още: архимандрит Аристоул – представител на Йерусалимската патриаршия, отец Илия от Кипър, Павлос Патополус от Пирей, отец Константинос Флакис, г-н Константинос Пападуло – председател на управителния съвет на гръцкия Комитет на родителите, а също така и представителите на Полската, Сръбската и Румънската православна църква, както и на Митрополията на Неаполи и Ставрофори и други.

За борбата със сектите и деструктивните култове в България докладваха: г-р Десислава Панайотова, директор на ЦРИК „Св. св. Кирил и Методий“ – гр. София, и Бисер Божков, експерт към същия център. С темата „Практически възможности на днешното законодателство и предложения за бъдещи промени“ се представи г-н Емил

Шеста международна среща на православните центрове за проучване на нови религиозни движения и гибелни култове

Дангов – юридически съветник на Центъра за проучване на нови религиозни движения.

В края на деня, след усилена работа на четири работни групи участниците в конференцията обобщиха резултатите от работата си в документи, които бяха всеобщо утвърдени и ще бъдат изработени до Православните църкви.

Работата на участниците в Шестата международна среща на православните центрове за проучване на религиите и гибелните култове приключи с приемането на комюнике. Като резултат от изложените доклади и становащи и проведените дискусии, представителите на Поместните православни църкви оформиха общи насоки в борбата със сектите и тоталитарните култове

В комюникето на конференцията се обръща внимание на обществеността относно бързото разрастване на многобройни секти и опасни култове и нуждата от пастирски, социални и юридически действия за предпазване на личността от разрушителните им влияния. Специалистите сигнализират, че сектите и култовете използват заблуди, прикриване на същинската си дейност и различни психологически методи за вербовка, като нарушават основни човешки права. Участниците в Шестата международна конференция апелират за използване на актуализиран международен списък с опасните секти и за сътрудничество с институциите и държавните власти в полза на защитата и здравето на личността, семейството и обществото като цяло. Те призовават пастирите и миряните към лично усъвършенстване и възраждане на енориите по примера на светите отци и в духа на Православието.

Конференцията бе закрыта от домакините – Негово Високопреосвещенство Неврокопския митрополит Натанаил, който благодари на участниците, дошли да свидетелстват за единството на вярата и любовта в Христа, и кмета на гр. Гоце Делчев – Владимир Москов. В края на втория работен ден всички се отправиха към манастирския храм за отслужване на вечерната служба.

Закljučителният ден, **22 септември**, от международната среща започна със съборна света Литургия в църквата „Успение Богородично“, гр. Гоце Делчев. Светата божествена служба бе оглавена от Критския архиепископ Иринеи – Вселенска Патриаршия. Съслужваха му Аксумски митрополит Петър – Александрийска патриаршия, Ловчански митрополит Гаврил, Карпасийски еп. Христофор – Кипърска православна църква, Обуховски еп. Йона – Украинска православна църква, Московска патриаршия, Браннишки еп. Григорий и Мелнишки еп. Серафим, архимандрити и свещеници.

На къра бе митрополитският хор „Иеромонах Неофит Рилски“ с ръководител г-н Папахронис, които изпълниха църковните песнопения, партнирайки си с гостите от Гърция.

Църквата се изпълни освен с участниците в конференцията, но и от множество вярващи, дошли на служба в неделния ден. Светата Чаша споделиха голям брой деца и миряни.

След светата Евхаристия гостите посетиха новата сграда на Неврокопска митрополия, където разгледаха с интерес постоянната изложба на геца от църковните училища в гр. Гоце Делчев. Със задоволство от свършената работа и оказаното гостоприемство участниците след братската обедна трапеза отпътуваха за родните си страни.

Православен информационен център
Благоевград

ЦЪРКОВЕН КАЛЕНДАР '2014

Излезе от печат **ЦЪРКОВЕН КАЛЕНДАР '2014 г. на Св. Синод на БПЦ, джобен и стенен формат.**

С благословието на Негово Светейшество Българския патриарх и Софийски митрополит Неофит и по решение на Св. Синод на БПЦ Синодално издателство пуна за разпространение Православния календар за 2014 г. в джобен и стенен формат.

Тези два календара са и **единствените**, които са издание на БПЦ-Българска патриаршия и съдържат точните и правилно упоменати църковни празници и съответните дати, на които те се честват в БПЦ.

Във връзка със зачестилото разпространение на

фалшификати на синодния календар за 2014 г., вкл. и от многотиражни вестници, призоваваме православните християни да използват изданията на Св. Синод на Българската православна църква.

Напомниме, че за нарушаване авторските права на Св. Синод на БПЦ виновните подлежат на наказателна отговорност.

Джобният календар е на цена 1 лв., а стенният – 1,50 лв. и могат да се закупят **само** от православните храмове в страната.

За заявки –
при домакина на Св. Синод
на тел. 987-56-11, вътр. 205.

ЗАПОЧНА АБОНИРАНЕТО ЗА 2014 г.

„Църковен вестник“

1 година ..... 30,00 лв.
6 месеца ..... 15,00 лв.
3 месеца ..... 7,50 лв.
ед. цена ..... 0,70 лв.

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА
СВ. СИНОД, София – 1000
ул. „Оборище“ № 4
тел. 980-30-16, центр. 987-56-11/245,
e-mail: synpressbg@gmail.com

Отговорен редактор на броя:
Александра Карамихалева

Материали се приемат в електронен формат.

Сумите за абонамент да се изпращат по банкова сметка или с пощенски запис на името на **Танка Тончева Христова**, като се изписват точният адрес и пощенският код на абоната!

Банкова сметка на Синодално издателство на БПЦ:
УниКредит Булбанк – София, ул. „Алабин“ № 58
IBAN BG97UNCN96601018147018, BIC код: UNCRBGSF

„Църковен вестник“ съдържа свещени текстове и изображения и не бива да се използва за битови нужди.